

Жабський В.І.

Таврійський національний університет імені В.І. Вернадського

ПУБЛІЧНО-ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ ПОДАТКОВОГО ОРГАНУ

У статті проаналізовано публічно-правові механізми оскарження рішень податкового органу на сучасному етапі. Автор звернув увагу на публічно-правові механізми оскарження в контексті процедури адміністративного оскарження рішень контролюючих органів, до переліку яких входить і податкова. Досліджено як теоретичні, так і практичні аспекти цього способу оскарження як реалізації передбаченого законодавством права особи на оскарження рішень, дій чи бездіяльності контролюючих органів.

Автор досліджує не лише сам процес оскарження, але і його контекст у правовій системі. Досліджено співвідношення порядку розгляду скарг платників податків податковим органом, передбаченого Податковим кодексом України, та порядку, встановленого Законом України «Про адміністративну процедуру», який нещодавно набув чинності. За результатами аналізу зроблено висновок про необхідність приведення у відповідність положень спеціалізованого законодавства до Закону України «Про адміністративну процедуру».

Загалом, стаття спрямована на розуміння процесу оскарження податкових рішень у широкому розумінні та виявляє ключові аспекти процесу оскарження рішень податкових органів і надає практичні рекомендації щодо заходів, спрямованих на захист прав платників податків у відносинах з податковим органом.

З метою підвищення ефективності адміністративного способу оскарження рішень податкових органів та підвищення рівня довіри населення до цього контролюючого органу, автором запропоновано такі зміни: 1) доповнити профільне законодавство положенням про залучення до участі під час розгляду скарги третіх осіб, до яких належать свідки, експерти, спеціалісти, перекладачі; 2) створити публічний перелік з відомостями щодо підходів судів до конкретних питань податкового права, з яким має бути ознайомлено працівників податкового органу.

Ключові слова: податкові органи, порушення прав та свобод особи, право на оскарження, публічно-правові механізми оскарження, адміністративний спосіб оскарження.

Постановка проблеми. Наразі у практичній діяльності має місце неодноразове порушення прав та інтересів як фізичних, так і юридичних осіб з боку контролюючих органів, до яких належить і податкові органи. Тому питання, пов'язані з оскарженням рішень, дій чи бездіяльності контролюючих органів, набувають особливої актуальності. Саме результати такого оскарження мають безпосередній вплив на відновлення порушених прав осіб, проте нерідко їх скарги розглядаються занадто формалізовано, що унеможливорює ефективну реалізацію гарантованого законодавством права на оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади. Тому з метою найбільш ефективного та оперативного відновлення порушених прав осіб потрібно вдосконалити публічно-правові механізми оскарження рішень податкового органу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Деякі ключові моменти публічно-правових меха-

нізмів оскарження рішень податкового органу були досліджені низкою вітчизняних науковців, зокрема: Убогий С. А. та Мельник О. М. вказують, що право на оскарження дій та рішень органів Державної податкової служби є абсолютним, необмеженим і невідчужуваним правом платника податків [1, с. 137]; Зицик С. у своєму дослідженні зауважує, що подальше дослідження нормативно-правових актів з метою вдосконалення правового механізму оскарження дій і рішень органів державної податкової служби сприятиме захисту прав, свобод, законних інтересів людини та громадянина, спрощенню процедури апеляційного узгодження податкових зобов'язань, більш зрозумілим і послідовним діям посадових осіб підрозділів апеляцій [2, с. 43].

Однак окремі проблемні питання у сфері публічно-правових механізмів оскарження рішень податкового органу, зокрема, з позиції вдосконалення порядку такого оскарження, надалі зали-

шаються актуальними та потребують глибшого наукового аналізу.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження проблематики публічно-правових механізмів оскарження рішень податкового органу крізь призму процедури адміністративного оскарження рішень територіальних підрозділів податкового органу.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до ч. 1 ст. 8 Конституції України, в Україні визнається і діє принцип верховенства права [3]. Однією зі складових вказаного принципу є повага до прав та свобод людини. Тобто Основний Закон держави гарантує непорушність прав та свобод людини.

Проте у практичній діяльності нерідко трапляються вказані порушення, зокрема, з боку органів державної влади, до яких належить й Державна податкова служба України та її територіальні підрозділи (надалі – «Податковий орган»). Тому з метою захисту та відновлення порушених прав та законних інтересів застосовується інститут оскарження рішень, дій та бездіяльності органів державної влади.

Зокрема, Цельєв О. В. вказує, що право на оскарження має три складові:

- 1) право на захист своїх прав від незаконного втручання чи обмеження;
- 2) право вимагати від держави, органів публічної влади дотримуватися, охороняти і захищати права;
- 3) право звернутися до примусової сили держави для захисту своїх прав від неправомірних дій (бездіяльності) органів публічної влади, їхніх посадових осіб [4, с. 72].

Слід зазначити, що наразі доступні два публічно-правові способи такого оскарження, а саме:

- адміністративний або досудовий;
- судовий.

У межах цієї статті вважаємо за доцільне звернути увагу саме на адміністративний порядок оскарження рішень, дій чи бездіяльності податкового органу.

Відмінність між вказаними вище варіантами оскарження полягає в суб'єкті розгляду скарги, економічних та часових затратах. Процедура адміністративного оскарження вважається досудовим порядком вирішення спору, проте вона не є обов'язковою. Однак доцільно враховувати, що звернення до суду унеможлиблює оскарження рішень, дій чи бездіяльності територіальних підрозділів Державної податкової служби України в адміністративному порядку.

Попри значну важливість судового захисту прав особи, не можна применшувати значення адміністративного оскарження. В. П. Тимошук вказує, що до переваг адміністративного оскарження над судовим доцільно віднести такі риси як: економічність, оперативність, меншу формалізованість [5, с. 71].

Також слід зважати, що ефективність відновлення порушених прав та свобод особи залежить від своєчасності виконання обраного способу захисту. Процедура адміністративного оскарження надає можливість скаржнику здійснити перегляд рішення щодо його доцільності. Водночас навіть за наявності позитивного рішення суду особа буде вимушена чекати, поки адміністративний орган отримає це судове рішення та виконає його. Тому, з огляду на це, адміністративне оскарження виступає додатковою гарантією захисту прав та законних інтересів особи [6, с. 206–207].

Окрім цього, О. Л. Соколенко зазначає, що становлення системи адміністративного оскарження як повноцінного правозахисного механізму доповнюватиме інші форми захисту прав громадян надасть можливість розвантажити судочинство та сприятиме налагодженню діалогу між суспільством та органами державної влади [7, с. 84].

Наразі для публічно-правових механізмів адміністративного оскарження фундаментальне значення відіграє Закон України «Про адміністративну процедуру» від 17.02.2022 р. № 2073-IX; його дія поширюється на відносини органів виконавчої влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, інших суб'єктів, які відповідно до закону уповноважені здійснювати функції публічної адміністрації, з фізичними та юридичними особами щодо розгляду і вирішення адміністративних справ шляхом прийняття та виконання адміністративних актів, про це прямо вказано в преамбулі [8]. Тобто його вимоги охоплюють і процедуру адміністративного оскарження рішень, дій та бездіяльності Податкового органу.

Цей закон вперше встановив основні принципи адміністративного провадження та визначив чіткі процедури для взаємодії між громадянами, бізнесом і владою, адже до його прийняття ці аспекти були розпорошені по різних нормативно-правових актах. Також належне законодавче регулювання цієї сфери наближає Україну до стандартів Європейського Союзу.

Процедуру адміністративного оскарження саме для податкових правовідносин врегульовано у ст. 56 Податкового кодексу України від 02.12.2010 № 2755-VI [9]. Адміністративний

порядок оскарження включає подання платником податків скарги на рішення контролюючого органу, що суперечить законодавству або виходить за межі повноважень такого органу, до контролюючого органу вищого рівня.

Вимоги щодо відомостей, які має містити скарга, встановлені Порядком оформлення і розгляду скарг платниками податків та іншими особами та їх розгляду контролюючими органами, затвердженим наказом Міністерства фінансів України від 21.10.2015 р. № 916:

- прізвище, ім'я, по батькові, найменування (для юридичних осіб), податкову адресу платника податків, який подає скаргу;
- найменування контролюючого органу;
- реквізити оскаржуваного рішення;
- підстави, за якими оскаржується рішення, обставини справи, які, на думку заявника, встановлені контролюючим органом неправильно чи не встановлені взагалі;
- обґрунтування незгоди платника податків із рішенням контролюючого органу з посиланням на норми законодавства;
- вимоги та клопотання платника податків, який подає скаргу;
- відомості щодо повідомлення контролюючого органу, рішення якого оскаржується, про подання скарги до контролюючого органу вищого рівня;
- відомості про оскарження рішення контролюючого органу до суду;
- адресу, на яку слід надіслати рішення, прийняте за результатами розгляду скарги;
- перелік документів, які додаються до скарги [10].

Платник податків може подати таку скаргу до вищого контролюючого органу у письмовій або електронній формі за допомогою засобів електронного зв'язку протягом 10 робочих днів після отримання рішення, яке він бажає оскаржити.

У випадку пропуску вказаного 10-денного строку, за наявності поважних причин він може бути додатково поновлений ще протягом шести місяців. Однак у такому випадку потрібно подати клопотання про поновлення пропущеного строку на подання скарги, де обґрунтувати поважність причин пропуску строку, та надати документи, що підтверджують викладені в клопотанні обставини. Наслідком неподання такого клопотання виступає повернення поданої особою скарги та, відповідно, відсутність її розгляду.

Відповідно до п. 102.6. ст. 106 ПК України, до таких поважних причин належать випадки, коли платник податків:

- перебував за межами України;
- перебував у плаванні на морських суднах за кордоном України у складі команди (екіпажу) таких суден;
- перебував у місцях позбавлення волі за вироком суду;
- мав обмежену свободу пересування у зв'язку з ув'язненням чи полоном на території інших держав або внаслідок інших обставин непереборної сили, підтверджених документально;
- був визнаний за рішенням суду безвісно відсутнім або перебував у розшуку у випадках, передбачених законом.

Проте доцільно вказати, що положення п. 102.6. ст. 106 ПК України поширюються лише на:

- платників податків – фізичних осіб;
- посадових осіб юридичної особи у разі, якщо протягом зазначених граничних строків така юридична особа не мала інших посадових осіб, уповноважених відповідно до законодавства України нараховувати, стягувати та вносити до бюджету податки, а також вести бухгалтерський облік, складати та подавати податкову звітність.

Контролюючий орган, який розглядає скаргу платника податків, повинен прийняти вмотивоване рішення, та надіслати його протягом 20 календарних днів, наступних за днем отримання скарги, на адресу платника податків засобами поштового зв'язку чи електронного зв'язку або надати йому під розписку. Проте керівник контролюючого органу має право продовжити строк розгляду скарги, що не може перевищувати 60 календарних днів, проте про таке рішення має бути повідомлено платника податків.

Платник податків має право подати скаргу до суду, якщо йому відмовлено у задоволенні його скарги після її перегляду в адміністративному порядку.

Зокрема, К. В. Мінаєва вказує, що серед характерних ознак адміністративного оскарження контролюючих органів в контексті вирішення податкових спорів варто виокремити такі:

- процедура є досить простою в порівнянні з судовою: платнику податків достатньо лише подати скаргу в Податковий орган і чекати на її вирішення;
- вільним є спосіб викладення скарги, що полегшує та прискорює її подання та не потребує спеціальних знань та витрат на звернення за правовою допомогою, а підстави для повернення скарги мінімальні;
- цей спосіб також є швидким, рішення набирає чинності негайно та підлягає безумовному

виконанню податковим органом нижчого рівня [11, с. 484].

Як демонструє статистична інформація, опублікована на офіційному сайті Державної податкової служби України, за період з 01.01.2023 р. по 01.12.2023 р. до Державної податкової служби України надійшло 92 262 скарги на 96 779 рішень контролюючих органів, серед них 51 159 рішень залишено без змін, 41 105 рішень скасовано повністю, 1 162 рішення скасовано частково [12].

Також статистика, наведена на офіційному сайті Ради бізнес-омбудсмена, вказує, що скарги щодо податкових питань займають перше місце серед п'ятірки найпоширеніших за 2023 рік: за перший квартал 2023 року кількість скарг, які стосуються податкових питань, складала 70% від загальної кількості всіх скарг, за другий – 65%, за третій – 54 %, за четвертий – 40 % (Мал. 1) [13].

Рис. 1. Топ-5 предметів скарг

Джерело: сайт Ради бізнес-омбудсмена.

Режим доступу: <https://boi.org.ua/stats/>

Однак у зв'язку з тим, що часто права та законні інтереси платників податків неможливо поновити за результатами адміністративного способу оскарження, наразі досить численними є звернення таких осіб до суду з позовами до Податкового органу. Зокрема, Державна податкова служба України, вказує: «Протягом січня-лютого 2024 року на розгляді у судах різних інстанцій перебувало 46,4 тис справ за позовами до органів ДПС на суму 257,1 млрд грн. Розглянуто 2,1 тис. справ на суму 6,8 млрд грн, з них: на користь органів ДПС – 696 справ (у т.ч. немайнові спори) на суму 4,5 млрд грн, та на користь платників податків – 1,4 тис. справ на 2,3 млрд гривень» [14].

З огляду на те, що Державна податкова служба України та її територіальні органи виконують функції публічної адміністрації, то є підстави вважати, що її діяльність має підпорядковуватися певним публічно-правовим принципам.

Зокрема, Т. М. Кравцова, А. В. Солонар посилаючись на інших науковців, вказують, що на існування таких принципів діяльності публічної адміністрації:

- 1) верховенства права;
- 2) законності;
- 3) відкритості;
- 4) пропорційності;
- 5) ефективності;
- 6) підконтрольності;
- 7) відповідальності [15, с. 524].

Натомість Карапетян О. А. пропонує віднести перелічені вище принципи до класичних та виділити новітні принципи публічного адміністрування – синергія, інклюзія, інноваційність, інновативність, принципи agile, бенчмаркінг, інтерактивний комунікаційний зв'язок, контролінг [16, с. 81].

Тобто Державна податкова служба України та її територіальні органи мають зобов'язання реалізувати ці принципи під час здійснення своїх функцій. Проте наведена вище статистична інформація вказує про те, що у практичній діяльності нерідко наявні їх порушення, що спричиняє значну кількість скарг на рішення, дії або бездіяльність податкової, які оскаржуються як в адміністративному, так і в судовому порядку. Тому з метою зміни вказаної тенденції процедура адміністративного способу оскарження потребує суттєвого доопрацювання.

По-перше, доцільно привести у відповідність положення Податкового кодексу України, Порядку оформлення і подання скарг платникам податків та іншими контролюючими органами до Закону України «Про адміністративну процедуру». Зокрема, вказаний порядок передбачає можливість брати безпосередню участь під час розгляду скарги лише для:

- особи, яка звернулася зі скаргою;
- осіб, що проводили перевірку, приймали рішення (вчиняли дії) або брали участь у прийнятті оскаржуваного рішення;
- представників засобів масової інформації;
- представників Міністерства фінансів України, Державної регуляторної служби України;
- представників Ради бізнес-омбудсмена.

Натомість Закон України «Про адміністративну процедуру» забезпечує залучення до участі в адміністративному провадженні осіб, які сприяють розгляду справи та участь яких є необхідною, – свідок, спеціаліст, експерт, перекладач. Тобто наразі спеціалізоване законодавство не містить аналогічних положень. Про наявність такої проблематики зауважує й Рада бізнес-омбудсмена: «Більш проблемним та неврегульованим залишається питання

участі у розгляді скарги третіх осіб. ... Однак на практиці мають місце випадки, коли державні органи нехтують цією гарантією, посилаючись на те, що відкритий розгляд скарги прямо не передбачений на підзаконному рівні» [17, с. 40–41].

Тому, з огляду на вказане вище, пропонуємо доповнити Податковий кодекс України, Порядок оформлення і подання скарг платникам податків та іншими контролюючими органами положенням про залучення до участі під час розгляду скарги третіх осіб, до яких належать свідки, експерти, спеціалісти, перекладачі. Є підстави вважати, що таке нововведення сприятиме дотриманню принципу верховенства права, складовою частиною якого є правова визначеність.

По-друге, відповідно до ч. 5 ст. 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 р. № 1402-VIII, висновки щодо застосування норм права, викладені у постановках Верховного Суду, є обов'язковими для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить відповідну норму права [18]. Тобто Державна податкова служба України та її територіальні органи мають обов'язок використовувати висновки щодо норм права, викладені у постановках Верховного Суду, з питань, які стосуються податкових правовідносин.

Проте не завжди навіть переважна більшість аспектів, пов'язаних з податковими правовідносинами, проаналізована та розкрита в постановках Верховного Суду, що є судом касаційної інстанції. Натомість часто існує узгоджена судова практика судів першої й апеляційної інстанцій, яку Податковий орган не бере до уваги під час розгляду скарг платників податків в адміністративному порядку. Як наслідок, такий платник, незадоволений результатом розгляду його скарги податковою, вимушений звертатися до суду з позовом, що суди нерідко задовольняють. Також Рада бізнес-омбудсмена зауважує: «Відтак, часто складається ситуація, коли в рамках податкових перевірок контролюючі органи піднімають одні і ті ж питання, донарахування по яких в подальшому скасовуються платником в судовому порядку. Проте при проведенні чергової податкової перевірки контролюючий орган відмовляється брати до уваги рішення суду, яке вступило в законну силу, стверджуючи, що нові донарахування стосуються нових обставин» [19]. Тобто через ігнорування сталої судової практики з певних питань з боку Податкового органу знижується рівень довіри населення до контролюючого органу та збільшується навантаження на судову систему.

Тому з метою вирішення цієї проблеми, вважаємо, що слід наділити посадових осіб Державної податкової служби України такими повноваженнями:

- аналіз і систематизація судової практики як Верховного Суду, так і судів першої та апеляційної інстанцій, яка стосується податкових правовідносин;
- виокремлення узагальнених питань, які стосуються податкових правовідносин, та позиції судів з конкретного питання;
- формування переліку з відомостями щодо підходів судів щодо вирішення конкретних питань податкового права;
- ознайомлення працівників Державної податкової служби України та її територіальних органів зі змістом вказаного переліку;
- оприлюднення переліку на сайті Державної податкової служби України та сайтах її територіальних органів;
- проведення моніторингу судової практики щодо питань, пов'язаних з податковими правовідносинами;
- внесення змін до переліку у випадку зміни підходу судової практики до вирішення певного питання, його оновлення на сайтах;
- повідомлення про зміни в судовій практиці працівників Державної податкової служби України та її територіальних органів.

Висновки та перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. З огляду на наведене вище, є підстави вважати, що з метою підвищення ефективності адміністративного оскарження рішень, дій, бездіяльності Державної податкової служби та її територіальних органів доцільно передбачити можливість залучати до розгляду скарг третіх осіб, а саме: свідків, експертів, спеціалістів, перекладачів. Такі зміни сприятимуть узгодженню положень профільного законодавства та Закону України «Про адміністративну процедуру».

Також варто запровадити публічний перелік на веб-сайті Податкового органу в мережі Інтернет з відомостями щодо правових позицій судів до конкретних питань податкового права, з яким має бути ознайомлено працівників Податкового органу. Це дозволить зменшити навантаження на судову систему, оскільки Податковий орган буде враховувати судову практику під час розгляду скарг, та підвищить рівень довіри населення. Подальші дослідження з цієї тематики можливі в аспекті розроблення механізмів покращення ефективності адміністративного оскарження рішень, дій або бездіяльності Податкового органу щодо податкових правовідносин.

Список літератури:

1. Убогий С. А., Мельник О. М. Право на оскарження рішень податкових органів як дієва правова гарантія захисту прав та законних інтересів платника податків. *Вісник Академії праці і соціальних відносин і туризму. Серія: Право та державне управління*. 2013. № 1. С. 137–142.
2. Зицик С. Правовий механізм оскарження рішень органів державної податкової служби. *Підприємництво, господарство і право*. 2010. № 4. С. 40–43.
3. Конституція України: Закон від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР / *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 17.04.2024).
4. Цельєв О. В. Право на оскарження рішень органів публічної влади та їхніх посадових осіб як складова верховенства права. *Наукові записки НаУКМА. Юридичні науки*. 2017. Том 200. С. 72–79.
5. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / упоряд. В. П. Тимошук. Київ: Факт, 2003. 496 с.
6. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики / заг. ред. В. Б. Авер'янова. Київ: Факт, 2003. 384 с.
7. Соколенко О. Л. Адміністративне оскарження як форма захисту прав громадян у діяльності правоохоронних органів. *Науковий вісник Чернівецького університету*. 2012. № 636. С. 83–87.
8. Про адміністративну процедуру: Закон України від 17 лютого 2022 р. № 2073-IX / *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#top> (дата звернення: 17.04.2024).
9. Податковий кодекс України: Закон України від 02 грудня 2010 р. № 2755-VI / *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text> (дата звернення: 17.04.2024).
10. Порядок оформлення і подання скарг платниками податків та іншими особами та їх розгляду контролюючими органами: наказ Міністерства фінансів України від 21 жовтня 2015 р. № 916 / Міністерство фінансів України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1617-15#Text> (дата звернення: 18.04.2024).
11. Мінаєва К. В. Оскарження рішення контролюючих органів в адміністративному порядку в контексті вирішення податкових спорів. *Форум права*. 2011. № 4. С. 479–486.
12. Інформація про надходження та розгляд скарг (заяв) платників податків на рішення контролюючих органів (податкові повідомлення-рішення, рішення, вимог, постанов) // Офіційний веб-сайт Державної податкової служби України. URL: https://tax.gov.ua/data/material/000/623/742507/Dodatok_.pdf (дата звернення: 18.04.2024).
13. Статистична інформація Ради бізнес-омбудсмена щодо ТОП-5 предметів скарг за 2023 рік // Офіційний веб-сайт Ради бізнес-омбудсмена. URL: <https://boi.org.ua/stats/> (дата звернення: 18.04.2024).
14. Стан розгляду судових справ (станом на 01.03.2024) // Офіційний веб-сайт Державної податкової служби України. URL: <https://tax.gov.ua/diyalnist/-rezalt/763500.html> (дата звернення: 18.04.2024).
15. Кравцова Т. М., Солонар А. В. Поняття та принципи діяльності публічної адміністрації. *Форум права*. 2010. № 4. С. 522–525.
16. Карапетян О. А. Роль публічного адміністрування в формуванні демократичного суспільства держави. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 16. С. 77–85.
17. Системний звіт Ради бізнес-омбудсмена «Адміністративне оскарження: поточний стан та рекомендації» / Рада бізнес-омбудсмена. 80 с. URL: https://boi.org.ua/wp-content/uploads/2023/06/2_2019_sytem_ua.pdf (дата звернення: 19.04.2024).
18. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02 червня 2016 р. № 1402-VIII / *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#top> (дата звернення: 19.04.2024).
19. Системний звіт Ради бізнес-омбудсмена «Адміністрування податків, які сплачує бізнес» / Рада бізнес-омбудсмена. URL: <https://boi.org.ua/wp-content/uploads/2020/07/admtaxesukr.pdf> (дата звернення: 19.04.2024).

Zhabskyi V.I. PUBLIC LAW MECHANISMS FOR APPEALING AGAINST DECISIONS OF THE TAX AUTHORITY

The article analyzes the public law mechanisms for appealing against decisions of the tax authority at the present stage. The author draws attention to public law appeal mechanisms in the context of the procedure for administrative appeal of decisions of controlling authorities, which include the tax authorities. The author examines both theoretical and practical aspects of this method of appeal as a realization of the right of an individual to appeal against decisions, actions or inaction of regulatory authorities provided for by law.

The author examines not only the appeal process itself, but also its context in the legal system. The author analyzes the correlation between the procedure for consideration of taxpayers' appeals by the tax authority provided for by the Tax Code of Ukraine and the procedure established by the recently enacted Law of Ukraine "On Administrative Procedure". Based on the results of the analysis, the author concludes that it is necessary to bring the provisions of specialized legislation into line with the Law of Ukraine "On Administrative Procedure".

In general, the article aims to understand the process of appealing tax decisions in a broad sense and identifies key aspects of the process of appealing against decisions of tax authorities and provides practical recommendations on measures aimed at protecting the rights of taxpayers in relations with the tax administration.

With a view to improving the efficiency of the administrative method of appealing against decisions of tax authorities and increasing the level of public confidence in this controlling body, the author proposes the following changes 1) to supplement the relevant legislation with a provision on the involvement of third parties, including witnesses, experts, specialists, and translators, in the consideration of an appeal; 2) to create a public list with information on the approaches of courts to specific issues of tax law, which should be made available to tax service employees.

Key words: *tax authorities, violation of individual rights and freedoms, right to appeal, public law mechanisms of appeal, administrative method of appeal.*